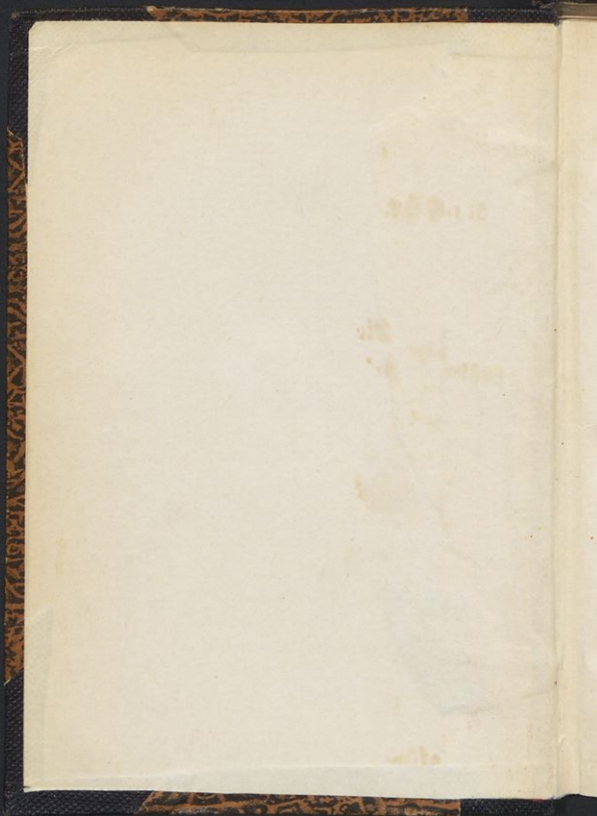

42549

CHIT

1800

18

1800

1800

1800

~~X~~

CVETJE
slovanskega naroda.

Slovenske narodne
pesme, prislovice in zastavice.

Izdal
ANTON JANEŽIČ.

Prva Knjižica.
(edina)

V CELOVCU 1852.

Natisnil Ferd. žl. Kleinmayr.

42.549

42549

03 0019504

Predgovorček.

Živili Slovenci! S tim domačim glasom
 Vas pozdravi, preljubi slovenski brati!
 prva knjižica „cvetja slov. na-
roda“ in Vas ob ednem tudi srčno
 poprosi, jo dragovoljno kot ljubo sestri-
 čico med seboj sprejeti in njenim pro-
 manjklivostim ljubeznivo prizanesti. Ob-
 vse nekoliko ^{domačih} narodnih pesem, pri-
 slovic in zastavic, kakor so med
 narodom svetele, nespremenjenih in pa
 po željah večine naših domorodcev s
 slovniškimi oblikami zapisanih. Vendar

so 3-4 pesmice tako natisnjene, kakor jih ljudstvo tistega kraja izgovarja.

Zavolj malega števila naročnikov sem bil primoran to knjižico nekaj manjši osnovati, kakor sem bil sperva naménjen. Zatorej sem pa tudi za g. g. naročnike ceno knjižice od 20 krajcarjev sv. na 10 kr. znižal. Una desetica sv. ostane potem takem naročniku za drugo knjižico, ktera bo še v natis prišla, kakor hitro kiskarske potreške pričujoče knjižice vsaj čez polovico poplačane dobim. Obsegla bo tudi kakor prva slovenske narodne pesmi prislovice in zastavice. Tema knjižicama bodo sledili, če mi Slovenci potrebne podpore ne odrečejo, posamezni zvezki s serbskimi, českimi, ruskimi in poljskimi narodnimi pesmami, in sicer, kakor je bilo oznanjeno tudi v izvirnem jeziku zraven. Koz to se bo našim Sloven-

cem priložnost dala, da se zamorejo o
 kratkem času vsaj nekoliko tudi s dru-
 žimi slovanškimi narečji seznaniti, kar
 se v sedajnem času od vsakega bolj
 omikaneza Slavjana po vsej pravici
 terjati sme.

Drugeje knjižici bodo pridjani na-
 pevi k 2. 5. 10. in 29. pesnici, ki še
 k prvi slišijo, ker bi jo sicer še nekaj
 časa zadržali.

Na koncu se še enkrat obenem na
 vse slovenske rodoljube s serčno proš-
 njo, me v izdavanju slov. narodnih
 pesem, prišlovic in zastavic po moči
 podpirati, jih skrbno med ljudstvom nabir-
 rati ter meni, če je Vaša blaga volja,
 v natis pošiljati, da se ti dragi ka-
 menčki narodne poezije našim poznim
 vrunkom večne pogube ohranijo. Triza-
 dejmo si taj, predraži Slovenci, da s
 združenimi močmi skoraj popravimo, kar

smo doslej v tej reči zamudili, dokler
ni še prepozno. Veliko zlatnega blaga
se je v urnem teku derečega časa že
porgubilo; otmimo saj to, kar se ga nan
še ponuja!

Sicer naj bo vsakdo prepričan, da
bo vse tako nationjno, kakor nam
kdo kaj pošlje. S Bogom!

V Celovcu 1. maja 1852.

Jzdatelj.

Imenik

častitih p. n. g. g. naročnikov.

J. J. Arnoš, bogoslov v Gradcu; g. Fr. Biljhar v Ljubljani; g. Dr. Janes Bleiweis v Ljubljani; g. Janes Brenc, Kapl. v Planini; g. sl. bogoslovska knjižnica v Gradcu in v Ljubljani; g. Fr. Ceznar, uradnik v Ljubljani; g. Cenc Kašp. Kapl. v Št. Pavlu; g. Matia Dolinar, Kapl. v Ljutomeru; g. Endricher Rud. uradnik v Ložu; g. Fras Jož. bogsl. v Gradcu; g. Gestrin, Kapl. v Koč. Reki; g. Herg Lovre, bogsl. v Gradcu; g. Flešič Fr. bogoslov v Gradcu; g. Kandolini A. uradnik v Feričju; g. Kikel Fr., bogsl. v Gradcu; g. M. Kociancič, učitelj bogosl. slova v Gorici 12. izst. g. Kolenko Jož. bogsl. v Gradcu; g. P. Kosi, učitelj v Ljutomeru; g. Kosi Bot. bogsl. v Gradcu; g. Kottnik Al. Kapl. na Peravi; g. Kovac Jož. učitelj v Lipalji - vesi 10. izst. g. Pet. Kozler, uradnik v Tominu;

g. Bartl Majher, fajm v Ovečivesi; g. A. Oblan
 Kapl. št. Kocianu 312t.; g. Karl Pec, vodja
 gruntovnic v Postojni; g. Potočnik Ant. uradnik
 v Postojni; g. Rabič Sim. Kapl. v Metliki; g.
 Raič Bož. Kapl. v Slivnici; g. Ravnikar Alojz,
 uradnik v Žaloga; g. Robida Drag. c. k. učitel
 v Celovcu; g. Sajovec Jan. bogosl. v Ljubljani;
 g. Serajnik Lovre, fajm. na Žili; g. Škarbina
 Jož. Kapl. v Naborjtu; g. Dav. Sporer, učonik
 VII. šole v Zagrebu; g. Štipper Iv. bogosl. v
 Gradcu; g. Dr. J. Subic, v Celju; g. Jan.
 Trampus, bogosl. v Gradcu; g. J. Trobej Kapl.
 v Gričah; g. J. Uлага, bogosl. v St. Andražu; g.
 Jož. Vojska, bogoslovec; g. Fr. Vradač, učitelj
 v St. Pavlu; g. Vrečko Mat. Kapl. v Vita-
 nji; g. Ant. Wolf, žup. pri sv. Petru 10 izt.; g.
 Žurga Jož. uradnik v Novomestu.

Balade in romance.

1.

Bredka.

(Kléče.)

Bredka zgodaj je vstajála,
K sebi klicála je mater: u
Le sem, le sem/mati moja, u
Vam povedala bom nekaj. u
Sanje so se mi sanjale,
Da tri solnca so vshajale;
Pervo bilo je rumeno,
Drugo bilo je zeleno,
Tretje bilo je rudeče;
Kaj pomenijo tri solnca? u
To pomenijo tri solnca, u
Da boš suknje tri imela:
Perva suknja bo rumena,
Druga suknja bo zelena,
15 Tretja suknja bo rudeča!
Kdo bo meni kupil suknje?

Kupil bo jih oče tebi.

Bredka šla je v line gornje,

Gledala je v polje ravno,

20 Kaj je vidla v polju ravnim?

Kaj na polju mergoleti?

Lesem, lesem mati moja,

Vam bom nekaj pokazala:

u Ali so všenični klaski,

u 25 Ali biseri so zlati,

Ali je pa silna vojska?

u Niso ne všenični klasci,

u Niso biseri ne zlati,

Tudi ni to silna vojska,

30 Svatje so, po tebe gredo.

Kdaj ste me pa omožili?

Ko smo v zibki te takali.

Svatje pod bel'grad prijezd' jo,

Bredka tak je govorila:

35 Kaj vam pravim starašina,

Kteri je pa moj naj ljubši?

Odgovori starašina:

Tisti je pa tvoj naj ljubši,

Ki sedi na belim konju.

40 Mu podala belo roko,

Vzela je slovó od mater: u
Vidile se več ne bove,
V pismih slišale se bove. u
Zdaj premočno mi zderčijo,
45 Da ferči spod nog jim ogenj;
Kamor daleč priderčijo
Tje do merzlega studenca. u
Bredka ravno žejna bila,
Še je rekla, govorila:
50 Kaj ti pravim ti moj ženin,
Jaz sim ravno močno žejna,
Stojimo, da se napijem.
Bredka s konja se spustila,
V serce se ji meč je vsadil,
55 Še je rekla, govorila:
Odreži mi kosček krila,
Da mi rano boš zavezal.
Govori takó ji ženin:
Škoda ga odrezati je,
60 Vrezano je od zlat' ga kosa.
Še je rekla, govorila:
Sej ga nisi ti mi kupil,
Kupil mi ga je moj oče.
Ženin rane ji zaveže,

65 Spet premočno mi zderčijo,
Da spod nog ferči jim ogenj.

Stara mati gre naproti,

Tako reče stara mati:

Kaj ti pravim ti nevesta,

70 Kaj si tako v lica bleda,

Karkol' leze ino grede,

Od lepote tvoje vede?

Še je rekla, govorila:

Tud vi bi lepi ne bili,

75 Tudi vi bi bledi bili,

K' vam bi tol' ko kervi steklo,

Kol'kor je je steklo meni;

Karkol leze ino grede,

Od hudobe vaše vede.

80 Spet premočno so zderčali,

Da spod nog je ferčal ogenj,

Kamor daleč priderčijo,

Tje do ženinov' ga grada

Tak ji ženin je govoril:

85 Bredka, to so tvoje hiše,

To je tvoj grad belo zidan,

V gradu tvoja svitla izba.

Še je rekla, govorila:

Kaj mi bodeš vse to kazal,
90 Pelji me na belo postljo,
Da si malo bom počila,
Ti postój mi pa pri durih,
Tak je rekel in govoril:
Kdaj pa jaz prišel bom k tebi?

95 Še je rekla, govorila:
Ko bo tretja ura v noči,
Takrat pridi ti le k meni;
Ženin stal je še pri durih
Je poslušal mlade Bredke.

100 Vzela v roke persten zlatí,
Ga po izbi potočila,
Še mu tak je govorila:

Pojdi, pojdi persten zlati
Tje do mojih starih mater,
105 Pôvej, kak godí se meni,
Da ne bodo hčer možili,
Pa ne sveta jih prašali.

Ženin komaj je pričakal,
Da je tretja ura v noči,
110 Odpre izbo, grede k postlji,
Bredka mertva je ležala,
Je ležala v kervi černi.

Ženin čez njo se naslonil,
Pri ti priči dušo pustil:
115 Ti si umerla zavolj mene,
Jaz umerjem zavolj tebe.

X 2.

Spoznanje.

(Iz Lišan v Rožju.)

»Dečla moja! čej si domá.

Da te nihčir nič ne pozná«

»»Tam čer sim dečla jes domá,

Tečè vodà, da vse cinglá. — ««

»»Ko sim v tej vodi se vmivala,

Sim publič na te žinjala. — ««

»Ali, ko si vmivala se,

Si mela mokre ličice?«

»»O ja, mam mokre ličice,

Zmočile so mi je solzice. — ««

»Mej lice mokre al suhé

Na mojo ohcet (svatbo) vadam te. — «

»»Na tvojo ohcet prit' ne mó (morem),
Oj, tvoja ohcet čudna bó! — ««

»»Tebé h poroci popeljejo,
Menè že v perst zasipljejo, — ««

»»Prideš na britof žegnani,
Poglej na moj grob zéleni.««

»»Spomni na ljubezen najno,
Brez uržaha razšajdano. — ««

»»Si rajtal, da drugè štimám,
Pa le tebé per serci mam.««

»»Tri babe so k men' stopile,
So gerdo te zatožile — «

»»Kdor me tožuje, nima prov (prav)
Nikol on sreče ne bo móv (imel).««

»»Bog daj vsim vernim sveti raj,
Tim pustim babam ga kne daj!«

»»O! zdaj pa vém, čej si domá,
Mojè sercé te spet pozná.«

»»Zdaj dam nazaj ti serček moj,
In na vsólej ostanem tvoj! — «

Sirota Jerica.

(Srednja vas.)

Vstani vstani Jerica

Vstani, ženi vole past

Tjekaj v reber zeleno.

Čakajte oj mati vi,

Da danove odzvoni,

Petelinčki odpojó.

Vstani, vstani Jerica,

Vstani, ženi vole past

Tjekaj v reber zeleno!

u 10 Jerica ustala je,

Past voličke gnala je

Tjekaj v reber zeleno.

u Pasite volički se,

Da grem k svoji materi

15 Tje na britof žegnani,

Kjer so grobje velbani.

Černa zemlja odpri se,

Černa zemlja, matern' grob,

Da vam potožila bom,

20 Svoje serce odkrila bom. ee
Zemlja se odperla je,
Črna zemlja, matern grob.
Jerica tožila je,
Tako govorila je:

25 Mati, mati, mamica,
Pač imam hudo mačeho;
Preden še dani zvoni,
Petelinčki odpojó,
Me pokliče, me zbudi;

30 Moram gnati vole past
Tjekaj v reber zeleno.
Pri vas pa ležala sim,
Da j' posjalo solnčice,
Mi na mehko posteljco.

35 Mati, mati, mamica,
Pač imam hudo mačeho,
Peče mi s pepela kruh
Z drobnim peskom ga solí.
In kadar mi reže ga,

40 Vreže mi tak tankiga,
Da se vidi skoz njega.
Zraven vselej krega me.
Vi ste pekli beliga,

Rezali debelo ga,
45 Z maslom ste ga mazali,
Zraven se mi smejali.
Mati, mati, mamica,
Pač' mam hudo mačeho
Kadar ona češe me,
50 Tak z grebeni sterže me,
Da mi teče črna kri.
Ko ste vi česali me
Gladko ste česali me
Milo božali ste me.
55 Mati, mati, mamica,
Pač' mam hudo mačeho.
Postljo imam tak terdó,
Nikdar ne postelje je,
Nikdar ne zrahljá mi je,
60 Devlje v zglavje ternje mi,
Devlje v znožje pesek mi,
Vi ste mehko dali mi,
Vsak ste dan postlali mi,
Vsak ste dan zrahljali mi;
65 Mati, mati, mamica,
Biti mi ni več domá!
Mati govorila je:

Pojdi, Jerica, domú,
Zroč' se milimu Bogú.

70 Mati, mati, mamica,
Biti mi ni več domá,
Tu pri vas ostala bom

Tu pri vas ležala bom,

Leže Jerca k materi,

75 Še tako mi govori:

Bolji mati so mertvá,

Kakor živa mačeha,

Komaj to izgovori,

Svojo dušico pusti. —

80 Kako je pač to hudó,

Oj hudó za vsaciga,

K' nima svoje matere,

K' ima hudo mačeho.

š. 115

4.

Vertnar.

(Lášiče.)

Stoji stoji prebeli grad,
Pod belim gradom vertec nov,
Po njem pa hodi vertnar mlad,
Lepó je žvižgal ino pél:
Če sim prav kmečk^okega rodú,
Sim le vertnarskega stanú,
Pa imam lepo deklico,
Imam gosposko ljubico.
Grajski gospod v lini stoji,
Vse dobro sliš', kar govori.
Lesem, lesem moja gospá!
Vertnár pa najno hčer imá.
Oj tiho tiho moj gospód,
Nikar ne bodi nanjga hud,
Se je od vinca dvojega
Vertnarju glavca zmešala.
Oj lesem lesem vertnar moj,
Le pri ti priči mi obstoj,
Če moja hčerko ti poznaš,

- 20 Če moja hčerko ti stimaš;
Jaz vaše hčerke ne poznám,
Jaz vaše hčerke ne štimám.
Berž hlapci moji sem pojte,
Vertnárju roke zvéžite,
- 25 Eni pojte po sódnika,
Eni pojte po rabeljna;
Sodnik ga bo obsojeval,
Glavico rabelj mu jemal. —
Kaj pa je tebi moja hči,
- 30 Da brišeš zmirom si oči?
Oh kaj bi si ne brisala,
Mi sukenjca je ukrádena!
Le nič ne maraj moja hči,
Sej ti bom kupil druge tri.
- 35 Kupite mi jih, al pa ne,
Nosila ne bom nobene.
Še hčerka pravi, govori:
Vstanite hlapci berž moji,
Konjiča mi opravljajte,
- 40 Kočijo mi naprézajte,
Da me na travnik popeljá,
Da vidila bom vertnarja,
Ki bo nedolžno kri prelil,

Ki bo nedolžno smert prebil.

- 45 Vertnár na travniku kleči,
Imá zavezane oči;
Odveži rabelj mi oči,
Da vidil bom čez vse ljudi. —
Zaveži rabelj mi oči,
50 Že vidil sim čez vse ljudi,
Med njimi je tud ljubica,
Mojega serca zvéstega.
Meč rabelj prvič zavihti,
Al meč med plečmi ostermi.
85 Je omedlela ljubica,
In padla je na černa tla.
Ko drugič se zabliska meč,
Vertnarju pade glavca preč.
Je ljubca trikrat zdihnila,
60 Slovo od sveta jemala.
Še so se pogovarjali,
Kam niju bi pokopali,
Po tem pokopati velé
Vsacega na en kraj cerkvé;
65 Iz njega raste lilia,
Iz nje pa raste vertnica,
Dorastli ste verhá cerkvé,

Tam ste sklenile skupaj se,
Ste kviško rastle v sveti raj,
70 Ki nam ga Bog vsim skupaj daj.

5. ~~X~~

Ranjeno serce.

(Iz Lišan v Rožju.)

Vse je veselo, kar živi,
Moje sercé nikoli ni; —

Mojè sercé je ranjeno,
Da ne bo več ozdravljeno.

5 Tedáj bode ozdravljeno,
Ko v černo zemljo spravljeno.

Vse bom pobrala, kar imam,
In pojdem dalej, kam drugam;

Pojdem na goro visoko,
10 Noter v puščavo samotno;

Tam notre bom prebivala,
Svoje serce ogrivala.

Nosila bom bele roké,

Točila bom svitle solzé,

15 Gledala bom ravno poljé,

Ravno poljé, černo morjé, —

Po morji plava barkica,

Na barki pa banderica.

Tam se pa vozi publič moj,

26 Ki mi obljubil zakon svoj.

On se zlegál je kakor tat,

Ker mi obljubil zakon zlat.

Oh, žalost, žalost prevelká,

Še hujše živa, ko mertvá, —

25 Mertvó pokoplejo, več ni,

Se živa vlačí pred očmi! —

6.

Nežica.

(Iz Rožja.)

Po jispi Než'ca prangala
Svitlé solzice takala, —
Svitlé solzice takala,
Že blizo je poroda bla.

5 Mi tako pravi, govori:
Oj da b' se našel pubič mlad,
En pubič mlad, en hiter stan,
Da bi mi nesel šribanje
Mojmú očú noj materi
10 Daleč v deveto deželó,
Da mi na čase pridejo. —
To Než'ca komej zgovori,
Pubič na durah že stoji,
Za pošte se ponudi ji
15 Daleč v deveto deželó,
Čer oče, mati prebivajo.
Po dne je tekel, po noči šel,
Da bi hitrej v svoj kraj prišel.
Lih v oknu stara mati stoji,

20 Mi tako pravi, govori:

»Gorjé, gorje, glavcá mojá,
Tam gre že spet pošta nová,
Je gvišno vmerla Nežica,
Preljuba moja hčERICA.«

25 Pubič pred mater perhití,
Podá jej hitro šribanje,
Očú pa rožco pušpanovo.
Je mati list prebirala

30 Svité solzice takala,
Napreči hlapcu vKazala,
Konjiča naj hitrejšega,
Da daleč preč pojezdíva.
Še komej grad zagledata
Že s vsimi tremi vkup zvonó.

35 »Gorjé, gorje glavcá mojá,
Že gvišno šajdingo zvoní!«

»»Níkar, níkar mati mojá,
Per nas je taka le šegá,
Ko eno dete se rodí,

40 Da z vsimi tremi vkup zvoní. — ««
Prot gradu ona jezditá

V vsih oknah sveče že goró. —

»Je gvišno vmerla Nežica?«

»»Nikar, nikar mati mojá!

45 Per nas je le taka šegá

Ko eno dete se rodi,

Da v vsih oknah sveče peržgó. —««

»Oj v gradu pa že truplejo,

Jej gvišno trugvo delajo?«

50 »»Nikar nikar, mati mojá

Le mlad' mu sinku zibiko.««

Peršlá sta v černo kuhinjo,

Tam dekle že vse večejo,

Solzice svitle takajo.

55 Berš skoči v belo kamrico,

Na parah vidi Nežico;

Se prime za černe lasé

Se verže tje na černe tle;

Se dolgo po tleh valjala,

60 Je vekala, tarnjavala

Solzice svitle točila;

Se k pubiču obernila:

»Zahvalim ti pubič lepó

Da si me troštal tak lepó.

65 Oj Nežco že k pogrebu nesó,

Jo v černo perst pokoplejo.

Je mati padla črez njen grob,

Se je po grobu valjala,

In vekala, tarnjavala

70 Solzice svitle točila,

Zemljico černo močila,

Da se v grobu Nežca oglasi:

Nikar, nikar mati mojá!

Le pojte v miru berš domóv (domú);

75 Saj bode peršla ura in čas,

Da Nežca bom peršlá po vas. —

* * *

»Norčave tiste matere,

Ki daleč hčere vdajajo,

Ko sim jes vdala Nežico,

80 Preljubo mojo hčerkico

Daleč v deveto deželó!«

7.

Lajnar.

(Gojzd.)

rajna vas na Gorenjskem

Lajnar pa lajna sprelepó
Alenka pa v linah stoji,
Tako ji pravi, govori:
Alenka pojdi z mano pot.
5 Jaz pa bi že šla s tabo pot,
Pa imaš suknjo stergano.
Če imam suknjo stergano,
Pa imam doma židano,
Pa imám domá devet gradov,
10 V desetim boš ti bivala,
Vsim drugim streho délala.
Počaki, čakí lajnar mlad,
Da se bo storil černi mrak;
Ko storil se bo černi mrak,
15 Popeljem oča'n mater spat;
Potlej bom vzela ključe tri,
En'ga od svile izbice,
En'ga od skrinje málane,
En'ga od šta'ce zidane

- 20 Z izbe bom vzela rudeč plašč,
Z skrinjce bom vzela černi gvant,
Z štalce bom vzela konjča dva
Sebi en'ga, tebi en'ga.
Že se je storil černi mrak,
25 Oj černi mrak in černa noč.
Še vzdigneta se in gresta,
Kamor predaleč sta prišla,
Pod jelčico, pod smrécico,
Se vsedeta, počivata.
30 Takó ji lajnar govori:
Pogerni Lenka rudeč plašč,
Da dote naj preštejeva. —
Pogerne Lenka rudeč plašč,
Lajnar pa vije terte tri.
35 Tako Alenka govori:
Počakaj, čakaj lajnar ti,
Da še zapiskam v persten zlat.
Lenka zapiska v persten zlat,
Da po vsim gojzdu glas zletí.
40 Nje brat pa v gojzdu zver lovi,
Takó še pravi, govori:
Le tiho tiho lovci vi,
Oj kaki čuden glas leti?

Gotovo je Alenčice,
45 Alenčice sestričice.
Še se je vzdignil ino šel,
Kamor predaleč je prišel,
Pod jelčico, pod smrečico.
Potegne izza pasa meč,
50 Lajnarju verže glavo preč:
To imaš lajnar ti za lon,
Si že zapeljal devet žen,
Deséta je Alenčica,
Alenčica sestričica.

8.

Smert ljube Kraljevića Marka.

(Belokrajnska.)

Prva izdavaonica Belokrajnska, 1911

Kraljević se Marko na vojnico spravlja,
Svojo ljubo na domu ostavlja.

Pred ko projde tako joj govori:

Boga tebi, verna ljuba moja!

Čuvaj dvora i poštenja,

Čuvaj deco i grada beloga,

Ja čo Marko na vojnico projti.

To izusti na konja se spusti.

Malo za tem postojalo vreme,

Dojde kučka Senjanin Ivane,

Dojde kučka, ljubico prevari.

Tri je nočke z ljubo prenočio.

I tri dane bele predanio.

Pervo nočko, koju je nočeval

Daroval joj tico popevačo.

Ali drugo, koju je nočeval,

Daroval joj kolardeje zlate,

Tretjo nočko, koju je nočeval,

Daroval joj perstan Ozormana.

Govorila tica popevača:

Ja čo k Marku na vojnico projti.

Pa poleti u šator do Marka,

I mu stane pesmico prepevat:

Bogom brate Kraljeviće Marko!

Zla te sreča je zadela doma:

Dojde kučka Senjanin Ivane,

Pa prevari neverno ljubico.
Tri je nočke z ljubo prenočio
I tri dane bele predanio.
Kad bi Marko pesmo razumio,
Zove k sebi hitra šarca svoga:
Hajde šarac, da idemo damo,
Da vidimo, što kod kuče biva.
Zdaleka ga zagledala ljuba,
Pa Ivanu tiho besedila:
Boga tebi Senjanin Ivane!
Zajahaj mi konja naj boljega
Pak mi zderkni čez to polje ravno,
Da te Marko uhvatio nebi.
Marko dojde na šarcu hitrome,
Berzo skoči, v hišo poterči.
Ljuba mu se do zemlje priklanja.
Lepo ti ga pozdravljati stala:
Dobro došal, lepo moje zlato!
Ali Marko nerazvedri lica:
Gnjevom škripa, oko vatrom gori,
Pa govori neverni ljubici:
Boga tebi neverna ljubica!
Zašto so ti oči potamnele?
Zašto so ti nedra razvezana?

Zašto so ti lasi pomerlani?
Draga nezna što bi govorila,
Derhče jadna, pa mu odgovarja;
Vetar mi je kose pomerlao,
Na vetru sam pšenico vejala,
Prahom sam si oči natrohnila,
Sinu sam ti sisati davala,
Uz toga sam takova postala.
Govorila tica popevača:
Nije tako, kako ljuba kaže,
Več je tako, kako ti ja kažem.
Kad ti h kuči, projde berdom Ivan.
Govorio Kraljeviće Marko:
Boga tebi neverna ljubica!
Alj voliš mi k večeri svetiti,
Alj na dvoru zvezdice brojiti?
Govorila neverna ljubica:
Ja nevolim k večeri svetiti,
Ni na dvoru zvezdice brojiti.
Marko ljubo žepлом namazio
Pa jo vatrom zapalio ljutom.
Draga gori, suzami se bori,
Pa ovako Marku progovarja;
Prosti Marko, ne muči ljubice.

Gledaj usta, ka so te ljubila,
Gledaj roke, ke so te gerlile,
Gledaj persi, sinka so dojile.
To izusti, dušico izpusti.

9.

Desetnica. X

(Kléčc.)

Gospod in gospá prosila,
Da bi porod lep dobila,
Porod lep oj en'ga sina,
Da zastane desetina.
Prošnja nja se je spolnila,
Eno hčerko sta dobila,
Hčerko lepo že deseto.
Ko se steče sedmo leto
Angelček z nebá spusti se,
Persten mu v rokáh blišči se,

K materi s perstenom grede,
Reče materi besede :
„Ko pogačo boste, mati!
Pekli, mor' te v njo ga djati
V njo ga djati, zamesiti
V sredo nje ga položiti,
Kteri v del pa persten pride
Tista v desetino ide.“
Mati je takó pazila,
Da b'ga starji v del dobila.
Mati pa se je zmotila,
Mlajši ga je v del dobila.
Ga na perst je nataknila,
Tak je mati govorila:
O britkóst pač mojih dost je!
Kdaj prišla boš kej u gostje?
O britkost pač mojih dost je,
Kdaj prišla bom kej u gostje?
V gostje pa takrat prišla bom,
Kadar 3 krat svet obšlá bom,
Bom prišla, vam napovédam,
Ko se sedem zaporédam
Praznikov bo posvečvalo,
Dve nedelj vkup praznovalo.

Mati pa je govorila
Govorila in solzila:
O britkost pač mojih dostje,
Prišla ne boš nikdar v gostje!
Šla je hčerka v desetino,
Zapustila domovino.
Stara mati se sčenila
Se sčenila, smert storila.
Še za hčerko so poslali,
So poslali, pismo dali,
Še so hčerki sporočili,
Da so mati smert storili.
Ko je hčerka list prebrala,
Tak je rekla ino djala:
Bod' zahvaljen oče večni
Mati moja zdaj ste srečni,
Nimate skerbi nobene,
Ker v nebesih ste, za mene,
Jaz pa tud za vas jih nimam,
Ker vas gor v nebesih imam.

Zvésta děklicia. X

(Iz Lišan v Rožju.)

Stojí tam vertič zagrajen
Z rumen' mi rožci zasajen.

U njem pa raste rožmarin
In druge rožice tud ž njim.

Je děklicia tam prangala,
Ki je te rožce tergala.

Pa pride tosej lěp žolnir,
En lep žolnirski oficir. —

»Ti dobro jutro dekliea!
Mi boš kej dala pušelca?«

»»Je že minulo sedem lět,
Ko sim nar' dila pušelec lěp. —

Enmal rudeč, enmal pa běl,
Ko je moj pubič v vojsko šel.

Te pušlec je že oblétel,
Ker je moj pubič v vojsko šel.

Oj pubič je na vojsko šel,
Ne bode več nazaj prišel.««

»Tam zraven, dekle, sim jes stál,
Ko je tvoj pubič glavco dál.

Sem nja klobuček gor pobrál,
In njemu ga pod glavco djal.«

Ko je to dekle slišala,
Se močno je prestrašila.

So tekle jej svitlé solzé
Čez nje rudeče ličice:

»»Sem sedem lèt ga čakala,
Še sedem ga bom žalvala.««

»Lepo zahvalim deklica,
Da si tak dolgo zvesta blà!

11.

Ravno tista.

(G o j z d.)

Leži leži | ravnó poljé,
Pa mem ležé | belé cesté,
Na polju vertec | ograjen,
Prelepo z rožcam' obsajen
Po vertu se sprehájala,
Se z rožcam' pogovarjala.
Mem pa leži belá cestá,
Belá cestá oglajena,
Po nji prijezdi pobič mlad,
Oj pobič mlad, sprelep soldat.
Oj dobro jutro Micika!
Al boš kej dala pušeljca?
Jaz sim že dala pušeljca lep,
Ko sim bla stara štirnajst let,

Preljub' mu svojmu ljubčeku,
K' pred sedmim lét' je v vojsko šel.

Čakála sim ga sedem let,
Žalvála ga bom osem spet. —

Jaz pa sim že tam zraven stal,
Kjer je tvoj ljubi glavco dal,

Jaz sim njègov klobúk pobral,
Sim ga pa seb' na glavo djál.

Al hoč ti mene ljubega,
Al hoč ti koga drugega?

Oj dobro jutro Micika,
Al boš kej dala pušeljca?

Jaz nočem tebe ljubega
Tud nočem koga drugega,

Jaz sim že dala pušeljce lep,
Ko sim b' la stara štirnajst let,

Preljub' mu svojmu ljubčeku,
K' pred sedmim lét' je v vojsko šel;

Zalvála sim ga sedem let,
Zalvála ga bom osem spet.

Podaj mi ljubica rokó,
In rinčico to sréberno,

Dozdaj si bila ljubica,
Zdaj boš pa žena zákonska.

12.

Cigan.

(Iz Krajna.)

Stoji, stoji Dolinavas,
Na sred vasi pa lipica.—
Se tam cigani zbirajo,
In vsak svoj piskerc imajo.
Kam drevi na rop pojdejo?
Nar mlajši cigan tak govori:
»Pa drevi jes na rop ne grem,
K županovi Lenčici pojdem.«

Oče župan na pragu stoji,
10 In firkel vina v roci derži:
»Nasit' te Bog, černi cigan!«
»Bog žegnaj vam oče župan.«
Je segel v svoj pisan aržat,
Prinesel vun je rumen zlat,
15 In ga po mizi zatoči,
Da v tretjo kamro glas zleti.

Te prvi glaž si nalijè,
Mladi Lenčici napijè:
»Nasit' te Bog, Alenčica!
20 Ti boš zdaj moja ljubica.«
Prav gerdo ga pogledala
Še gerši pa prešentalà.

Te drugi glaž si nalijè,
Mladi Lenčici napijè:
25 »Nasit' te Bog, Alenčica!
Ti boš zdaj moja ljubica.«
Enmal ga je pokusila
Drugo pa pod klop plusnila.

Te tretji glaž si nalijè,
30 Mladi Lenčici napijè:

Nasit' te Bog, Alenčica!

Zdaj boš ti moja ljubica.«

Prav lepo ga pogledala,

Se malo mu nasmejala.

35 »Oj mati! ni gorših ljudi,
Ko so cigani vmazani,
Dajte mi platna tri lakti,
Da bom sošila mavhe tri. —
V enó bom brala zaseko,
40 V drugó pa moko belico,
V tretjó pšenico rumeno.«

Se berš na konjča posadi;

Župan mi pravi, govori:

Si v ispah zdaj šprancirala,

45 Boš zdaj po borštih bandrala;

Zdaj si ležala v posteljci,

Zdaj boš pa v temnem lesovji;

Boš bandrala celih sedem let,

Da boš imela sinkov pet.

13.

Zdihovanje.

(Iz ~~Lišan~~ v Rožju.)

Pubi k žolnirjam pojdejo,
Dekleta pa povečejo.

»Zajtre prav zgodaj vstala bom,
V Celovec se peljala bom.

Bom stopila pred hauptmana,
Prosila ga za publiča.

Al mi ne daste publiča,
Bom gvišno srota scagala.«

Hauptman pa djal je jej takó:
»Da publič tvoj nikol ne bó.««

»Ne bo peršel mi publič zad,
Se bom jokala noč in dan;

Minulo je že sedem let,
Kar sim nar' dila pušelec lep,

Iz nagelna te belega, —
Z moj' gá serca poštenéga,

Iz nagelna te plavega, —
Z mojgá sercá te pravega,

Iz nagelna rudečéga —
Z mojga sercá gorečéga.

Te pušlc je že obletel,
Moj publič je na vojsko šel.

Moj publič je na vojsko šel
Ne bode več nazaj prišel.

Legende.

14.

~~X~~sveti Valentin.

(Kamnagorica)

Tam gora Limbarska stoji,

In travnik pod goró leží,

Na travniku je hišica,

U hiši mlada vdóvica,

Udova hčerko imá lepó

In toči vinčice dragó.

Po cesti gresta brata dva,

Prot hiši se oberneta,

Mladenča dva, svet' Valentin,

In njega brat, svet' Peregrin.

Na pragu vdova pa stoji,

In v rokah ključev šop derži.

Svet' Valentin ji govóri:

Bi naji prenočili vi?

Naj se zgódi zavolj Bogá,

Da vam on večó srečo dá.

(al. anati)
Po ti narovni
pesmi je zložil

P. Hiciger

sv. v N.?

in Janiji, svet

za dok. slav

I. Vel. 1857

natojnjeno

nesem v Lim

barska gora

Pomane so ne

rečine. —

Limbarska

gora stoji v

južni stran

dunajski

ceste, kje

od Ljubljane

proti slavi

ski polje,

že go oba

vali na

Se žena jezna oglasi,
Z ošabnostjo odgovori:
Že sreče dosti jaz imám,
Sej hiše boljše krog ne znam,
Že v hlevu dost živinice,
U kleti sladko vinčice,
Denarjev v skrinji je lepó,
U hiši pivcev vse polnó,
Kdor bo za sladko vince dal,
Ta bo pod mojo streho spal. —
Svet' Valentin odgovori:
In ženi s perstom zaproti:
„Jaz nisim dal in ne bom dal,
Ne bom pod tvojo streho spal,
Pa vedi ti prevzétnica
Nocoj me boš še klicala,
Še polnoči ne bode preč,
Vse tvoje sreče ne bo več.“
Zdaj zgineta popotnika,
Ni žena več ju vidila.
Stori se kmalo černa noč,
Se čudno skaže božja moč,
Še preden ura je devét,
Popada v hlevu vse govéd,

In žena je prestrašena
Glasno prot gori klicala:
Pomagaj bog, svet' Valentin,
In njega brat svet' Peregrin!
Še preden ura je deset,
Začne iz sodov vino vrét,
In žena bolj prestrašena
Je še glasneje klicala:
Pomagaj bog, svet' Valentin,
In njega brat, svet' Peregrin!
Enajsta ura ne mini,
Že hčerka mertva tam leži,
In žena vsa omamljena
Je rijoveče klicala:
Pomagaj bog, svet' Valentin,
In njega brat, svet' Peregrin!
Dvanajsta ura ne mini,
S plemenom hiša vsa gori,
Zdaj žena vsa ponižana
Je milo k nebu klicala:
Pomagaj bog, Svet' Valentin,
In njega brat, svet' Peregrin.
Tak polnoči je komaj preč,
Vse sreče vdove te ni več. —

S. 201 X 15. X

Sveti Urh.

(G o j z d)

Svet Urh je zjutraj zgodaj vstal,
Poklical je družino vso,
Poklical staro mater tud:
Vstanite stara mati vi,
Molite sveti roženkranc;
Sanjalo se mi je nocoj,
Da se j' oženil papež v Rim!
Mu stara mati govori:
Če ti to svatbo zamudiš,
Ne bo več branih svetih maš,
In tudi ne odpustikov.
Še reče hlapcu svojemu:
Sedlaj sedlaj konjiča dva,
Meni en' ga sebi en' ga.
Še vzdigneta se in gresta,
Kamor predaleč sta prišla,
Daleč daleč v Rimskó poljé,
Svitli papež v lináh stoji,
Pa gleda na ravnó poljé;

Ugleda svet'ga Urha dol'.
Tud je on hitro stopil' z lin:
Ali si ti v gostje k men' prišel?
Jaz nisim v gostje k teb' prišel.
Jaz sim le v svate k teb' prišel.
Če si ti v svate k men' prišel,
Al b' hotel starašina bit' ?
Jaz nimam dost modré glavé,
Tudi ne dost' razumnosi.
Le zbiraj starašina si,
Le bodi starašina ti.
Svet' Urh je starašina bil,
Osedlál je konjca berzega,
Da po nevesto pojdejo.
Usedejo na konje se,
Svet' Urh pred njimi jezdil je.
Kamór predaleč pridejo,
Daleč daleč pod beli grad.
Nevesta pa v linah stoji,
In stara mali zraven nje,
Jo praša tak in govori.
Nevesta! al so ti svatje všeč?
Vsi drugi svatje so mi všeč
Samo naj prednji všeč mi ni,

Ta, ki na konju murčju sedi.

Ne maraj nič nevesta ti,

Sej te pred ne popeljejo,

Da tri uganke uganejo.

Naj prva uganka je letá:

Kakó je svet širok in dolg?

Vsi drugi svatje mi molčé,

Samó svet' Urih govori:

Svet je pa tak širok in dolg

Da ga obsije solnce noč in dan.

Uganka druga pa je ta:

Kolk' ena duša pa veljá?

Vsi drugi svatje mi molčé,

Sam sveti Ureh govori:

Enà duša pa tkáj veljá,

Da je cel' svet ne preplačá.

Uganka tretja je pa ta:

Kol' ko od nebés je do peklá?

Vsi drugi svatje mi molčé,

Sam sveti Ureh govori:

To pa nevésta sama veš,

Sej si premérila takrát,

K' te j' bog pahnil v peklo z nebés.

Svet' Urh jel evangeli brat,

Nevesti pa rožički rast.
Tak se je uderla iz gradú,
Da stresla se je zemlja vsa,
Se stresla zemlja in nebó,
Se stresel je vesóljen svet.

16

Maria in ribica.

(Iz juanske doline.)

Tičica je perletela,
Neka zamorska devica;
Verh turna je obletela,
V zelenej lipici obsedi;
Je že tak lépo zapěla
Jo od device Marije:
»Češena si ti Marija
»Gnade božje polhena,
»Si nam na svét rodila,
»Našega zveličarja!
Je Marija to začula

Je vunkaj iz oltarja šla :

»Alj si ti to pësem čula,

»Alj si sama jo složila?

Je nisim sama složila,

Ampak sim jo le slišala.

Sim čez morje čez letela,

Je neka ribca spëvlala :

»Češena si ti Marija

»Gnade božje polhena ;

»Si nam na svët rodila

»Našega zveličarja!«

»Pomaj, pomaj mi jiskati

»To rib'co, ti dobra tičica!«

Tičica je luft letela,

Marija je pa k nogam šla,

Je že Marija prej tam bila

Prej da drobna tičica :

Tam okol sive skálice

Se je ribica vozila,

Je še tak lëpo spëvlala :

»Ah češena si Marija

»Gnade božje polhena,

»Si nam na svët rodila

»Našega zveličarja!

»Kaj je pa tebe sem vpravilo,

»O ti drobna ribica?«

»Mene je pa sem vpravila

Moja huda mačoha.«

O ribica h kraji, h kraji

Jaz bom ti vun pomagala,

In razgernula svete krilce

Je jo nesla v zveličanje.

17.

Od otroka.

(Štajerska)

O le ti dēte majceno,

Uzvečera si rojeno,

O polnoči si kršeno,

S svitom vred si' s svēta šlo,

Pa še ne greš v sveto nebó!

T Vsej je šlo pred nebeške vrata,

Da bi ga le gdo začul!

Začul ga je Jezus sam:

« O le ti dēte majceno,
Uzvečera si rojeno,
O polnoči si keršeno,
S svitom vred si z sveta šlo,
Pa še ne pojdeš zdaj v sveto nebo.
Pojdi mi po studenca,
Ki bo zviral spod hribra na gor
Spod hribra na gor, spod kostene gore,
No mi prinesi mrzle vodé. »

T Duša se je okol obrnola
Ona je hitro dirjala,
Ino se milo jokala.
Vsej jo je srečal sivi svit

« Hole, hole, o sivi svit!
Ali si kaj vidil studenca,
Ki bi zviral spod hribra na gor,
Spod hribra na gor, spod kostene gore,
Da bi jaz nesla Jezusu merzle vode? »

« « Jaz ga nesem videl tam;
Zadi še beli den gre,
Če ga je kaj on videl tam. » »

T Duša se je okol obrnola,
Ona je hitro dirjala
Ino se je milo jokala.

Srečal jo je beli dan.

« Hole, hole, béli dan!

Ali si kaj videl studenca tam,

Ki bi zviral spod hribra na gor

Spod hribra na gor, spod kostene gore? »

Jaz ga nésem nič videl tam,

Zadi še gre solnce rumeno,

Če ga je kaj ono videlo. »

T Duša se je okol obrnola

Ino se je milo jokala.

Srečala jo je Maria:

O le ti déte majceno

Uzvečera si rojeno,

O polnoči si kršeno

S svitom vred si s sveta šlo,

Pa še ne pojdeš zdaj v sveto nebó?

« Hole, hole, Marija!

Ali si kaj vidila studenca

Ko bi zviral spod hribra na gor

Spod hribra na gor spod kostene gore,

Da bi jaz nesla Jezusu mrzle vode? »

« Hole, hole, duša majcena

Pojdi v materno vzglavičje

Tam boš našla antfele,

Ki se je mati brisala,
K'je tebi k porodu javkala,
Taiste hiti ožemati,
In nesi Jezusu friške vode.
Duša se je okol obrnola
Ino hitro dirjala
V materno vzglavjičje.
Tam je našla antfele;
Taiste je hitela ožemati,
Ino je nesla Jezusi friške vode,
Pred nebeške vrata pokljukala;
Da bi jo le gdo začul!
Začul jo je Jezus sam:
Hole duša majcena
Zdaj si mi prinesla mrzle vode
Pa še ne pojdeš v sveto nebó;
Pojdi na polje široko,
Tam boš našla to drevjice
Le to drevo žegengrajn,
Duša se je okol obrnola,
Ino se je milo jokala;
Je šla na ravno poljé
K temu drevu žegengrajn,
Tam gor sedela je

Da je minolo sedem let
Sedem let, osmega pol,
Prišla sta dva razbojnika
Pod toto drevce podkurila,
Da se je hitro posušilo.

T Prišla je Maria k njej:

„Hole, hole, duša majcena
Koga si kaj videla?“

Jaz nesem druga nič videla

Ko samo dva razbojnika,
Ki sta pod tem drevjem podkurila,
Da se je hitro posušilo.

„To nesta nijedna razbojnika,
To sta vlastna tvoja brateca;
To nesi trpela sama za se,
Ti si trpela za očo, za mater
Za očo za mater, za brate svoje!“

T Prijela jo je z belo rokoj
Peljala jo je gor v sveto nebó
V sveto nebo ino v sveti raj
Oča nebeški nam ga daj,
Bog nam ga daj dobivljati,
Vsem vérnim dušam vživljati!

18.

Sveta Barbara.

(Srednja vas. Sela.)

Leži, leži ravnó poljé
Čez polje pa bele cesté;
Po cesti pa svetinja gre,
Svetinja, sveta Barbara,
V rokáh pa nese kelih zlat,
V kelhu svetó rešnje teló.
Še jo je srečal pobič mlad,
Se ni priklonil ne odkril,
In ji prevzetno govoril:
« Kamo pa ti svetinja greš,
Svetinja sveta Barbara? »
Jaz grem v Koroške deželé,
Tje, kjer ljudjé bolní ležé,
Na mé svetinjo kličejo,
Da bodem jih spovdávala,
Spovdávala, obhájala,
Jim rešnje teló dájala,
« Pojd' le svetinja, kamor hoč,
Te ne bom klical na pomoč,

Bom stopil u žolnirski stan
Smert naglo bodem storil tam."

Se stopil je v žolnirski stan,
Nič več ni zdrav, kakor en dan,

Je ležal sedem let bolán,
Da loči mesó se od kostí,

Kostí se ločjo od mesá,
Pa le še dalje smerti ni.

Še je dobil žolnirje tri,
Pervi ga sekal prestrašné,

Drugi ga streljal preserčné,
Tretji mu vérgel glavo proč.

Pa le še dalje smerti ni,
Glava se v kervi váljala,

Nazáj se h truplu správljala.
Še je poklical na pomoč

Svetinjo sveto Barbaro.

Prišla je sveta Barbara,
Ino ga je spovdávala,

Spovdávala, obhájala,
Svet' rešnje telo dájala,

Dušo spremila v sveti raj.
Bog ti nam vsacimu ga daj.

Sveta Barbara.

(Znana v Rožju in v Kazizah pri Zili.)

Stoji, stoji běli grad,
V gradi žlahtna gospa,
Žlahtna gospa, žlahten gospod.
Pa sta imela jedno samo hčer
Samo ljubo sveto Barbico.
Oča s Barbico govori:
Ti imaš sdej ženine tri.
Jeden kralj, čjer sonce gori gre,
Drugi, čjer sonce na povni je,
Tretji čjer sonce k božjej gnadi gre.
Al vzemaš kralja španskega?
Běl vzemaš kralja deželškega?
Al vzemaš kralja španskega
Vse bode tebe hvalilo;
Al vzemaš kralja deželškega,
Se ti bode vse perklanjalo. »
T Kaj pa Barbica odgovori:
« Jaz mam že zbrana ženina
Jezusa Nacarenskega. » —

Al hočeš španska kraljica bit,
Al raj češ tri leta v turn^e sedet? »»

Jaz nočem španska kraljica bit,
Raj hočem tri leta v turne sedet. »

T Oča je poslal po zidarje:
Zidajte turen temen, turen globok. »

T Barbara je okoli prangala
Lěpo se jim je smejala:
Če delate turen globok, turen temen
Dělajte mu tri lince ven: »

Eno kjer sonce gore gre,
Drugo, kjer pol dan stoji,
Tretjo, kjer k božjej gnadi gre. »

Barbico sdaj v turn veržejo,
V turn globok v turn temen.

Barbica pa še govori:
Jaz že mam zbrana ženina,
Jezusa Nacarenskega. »

T En angel k njej perleti,
Na niskim okenci obsedi,
Barbici je oblat podal,
Jeden je pa v kelih djal. —
Oče pa k njej gledat gre,

Al kej Barbica še živa je.

Pretekle so že leta tri,

Je poslal oče po šlosarje,

« Odklenite mi turen temen,

Poberite Barbine kosti ven! »

Barbica pa v turne sedi,

Lěpa rudeča kakor kri,

Pred njo pa kelih zlat stoji.

Oče spet s Barbico govori:

Ti imaš sdej ženine tri,

Jeden kralj, čjer sonce gori gre,

Drugi, čjer sonce na povni je

Tretji, čjer sonce k božjēj gnadi gre.

Al vzemaš kralja španskega,

Běl vzemaš kralja deželškega?

Al vzemaš kralja španskega,

Vse bode tebe hvalilo,

Al vzemaš kralja deželškega

Se ti bode vse priklanjalo. »

Barbica pa še govori:

„ Jaz mam že zbrana ženina

Jezusa Nacarenskega. ”

T Oče pa popade Barbico

Za nje rumene lasiče;

Potegnul je svoj ojster meč,
Odsekal Barbici glavo preč.

12
20. X

Tri rožice.

(Krajska iz Bohinja.)

Stoji gartelc ograjen,
S zlatim koljem obsajen,
S srebernim protjem zapleten
Povhen rožic nasajen,
Notri rasejo rožice tri,
Vse tri so rudeče kakor kri.

Ta prva rožica je letá,
Sprelepa rumena všeničica,
Per vsakej meši jo nucajo
Le za presveto hostijo;
Nobena maša brana ni
Brez te presvete hostije.

Ta druga rožica je letá,
Spreljuba vinska tertiča.

Per vsakej maši jo nucajo,
Za presveto rešujo kri.

Nobena maša se ne moli
Brez te presvete rešnje kri.

Te tretja rožica je letá
Spreljuba devica Maria:

Nam je rodila Jezusa,
Oj kralja nam nebeškega.

Vstvaril je zemljo in nebó,
Človeku dal dušo, teló.

Bog oča, sin in sveti duh,
Vse tri peršone en sam Bog.

21.

~~X~~ **Mornar.**

(Koroška iz Dolzraven Rožeka.)

Maria se vzigne s Ježušam,
In s starim možam Jožefam.

Maria je tak dolgo šla,
Da je blizo morjá peršlá,

Gor' je mornarja klicala,
Gor' je mornarja klicala:
Prepelji mene tamej črez
Za skozi bog, za božji lon.
Kaj jej še mornar govori,
Kaj jej še mornar govori:
Jes pa ne vozim za skozi bog
Za skozi bog, za božji lon
Le vozim za svitle tolarje
Ino za zlate rumene.
Oj prepelji me tamej črez
Za skozi bog, za božji lon.
Kaj jej še mornar govori,
Kaj jej še mornar govori.
Jes ne vozim za skozi bog
Za skozi bog, za božji lon.
Le vozim za svitle tolarje
Ino za zlate rumene.
Maria se vzigne in mi gre
Oj noter u silno morjé.
Pred njo se voda razklanjava
Za njo se voda spet sklepava.

Maria sred morja postoji
Mornarjeva hiša že gori,
Mornar pa vpije na pomoč
Mornar pa vpije na pomoč.

Maria pridi tavžentbart
Jes te prepelem vsakokrat.

Kaj še Maria govori:

Kaj še Maria govori

Pomagajo ti svetli tolarji

Ino pa zlati romeni.

Mornar spet vpije na pomoč

Mornar spet vpije na pomoč

Maria pridi tavžentbart

Jes te prepeljem vsakokrat,

Maria alj ne zašonaš mene,

Zašonaj saj mlado detice.

Nasred jispe zibca stoji,

Notre majhno dete leži.

Maria s krilcani mahnila,

Mornarjeva hiša vgasnila.

22.

Mariin pogreb.

Meni se je nocoj senjalo,
Da pa je Maria vmrla,
U zlatem plajši ogernjena,
Bodi stotavžentkrat češčena!
Kdo pa bo Marii trugvo delao,
Delao jo bo sveti Lukež
V zlatem plajši i. t. d.
Kdo pa bo Mario k pogrebu neso,
Nesli jo bojo štirje vangelisti,
V zlatem i. t. d.
Vsej so jo nesli po širokem polji,
Tje po zelenem travniku,
V zlatem i. t. d.
Sej jih je sam Jezus srečal:
Koga pa vi k pogrebu nesete?
V zlatem i. t. d.
Vi mojo mater nesete,
Jih k pogrebu nesete,
V zlatem i. t. d.

Moja mati si niso zaslužili,
Da bi v črni zemlji gnili;
V zlatem i. t. d.

Nesite jih, nesite jih
Gor u svete nebesa,
V zlatem i. t. d.

Nesite jih v nebesa, v sveti raj,
Oča nebeški nam ga daj.
V zlatem i. t. d.

V sveto nebo, v sveti raj,
Oča nebeški nam ga daj!

23.

Tri duše.

(Iz Sloven — Bistrice.)

Leži mi leži poljece
Prek polja mi leži cesta.
Za cestoj mi stojaj cerkvica,
V cerkvi mi stojijo votarji trije.

Ti prvi je križa božiga
Ti drugi je Florjana svetiga.

Ti tretji je ta sveta večna luč
Vžgi nam Marija nekeško luč. 16

Zviraj mi zviraj studenčina,
V studenčini mi plavajo duše tri.

Ta prva je duša le tota,
Ktera je na Bogi scagala.

Scagati nas vari sam večni Bog
In ta sveta večna luč.

Vžgi nam Marija nebeško luč.

Ta druga je duša le tota
Ker boter s botroj pregreši.

Grešiti nas vari sam večni Bog
In ta sveta večna luč,

Vžgi nam Marija nebeško luč.

Ta tretja je duša le tota
Ker družje družje vmori.

Vmoriti nas vari sam večni Bog
In ta sveta večna luč

Vžgi nam Marija nebeško luč.

Saj se zvoni in se glasi
Po celim keršanskim sveti.
Sveta je sveta večna luč
Vžgi nam Marija nebeško luč.

24.

Ajdovska deklica.

(Iz Krajnske gore.)

Leži leži tam polje,
Oj polje širano,
Na polju stoji vertec,
Oj vertec ograjen.
Po vertu hodi dekla,
Oj dekla ajdovska,
Okoli se ozira,
Da b' vid' la Jezusa;
Jezus po vertu hodi,
Ko bi kak vertnar bil,
Na rami otko nosi,
Ko b' rožice sadil.

Tako ga je prašala
Pa dekla ajdovska;
Jezus, al si ti vertnar?
Al rožice sadiš?
Jaz nisim noben vertnar,
Tud rožic ne sadim,
Pot dušam nakopavam,
Prot rajū svetimu,
Kdor če po nji hoditi
Mora čistó sercé imet',
Kakor ga ima dete,
K'je včeraj kerščeno.
Takó mu rekla dekla
Je dekla ajdovska:
Nakoplji jo še moji
Prot rajū svetimu.
Jezus ji pot nakoplje,
Prot rajū svetimu,
Ker bila kakor dete
Je čistiga sercá.

X Blagodar božji.

(Štajerska od mesta Sloven — Bistrice.)

Maria gre na boži pot,
Na boži pot, na oljsko goro.
Na glavci mi nese korbičko,
Na rokah mi nese sineka.
Srečala jo je sirotica.
Maria sirotico prosila:
Le nesi mi nesi Jezusa.
Maria je Jezusa prašala:
Kaj boma sirotici šenkala?
»Na totim sveti veliko otrok.
»Na onim sveti zveličanje.«
Maria gre na boži pot,
Na boži pot, na oljsko goro.
Na glavci mi nese korbičko,
Na rokah mi nese sineka.
Srečala jo je Jerica,
Jerica županova čerica.
Maria Jerico prosila:
Le nesi mi nesi Jezusa.

Maria je Jezusa prašala:

Kaj boma Jerici šenkala?

»Na totim sveti veliko blaga,

»Veliko blaga pa nič otrok.«

26.

Sveta Kristina.

(Iz srednje vasi.)

Sveta Kristina bolna ležala,

Bolna ležala, milo ječala:

Ko bi pač kdo mi vode prinesel!

Kaj je storila mačeha huda?

Že mi je vzela kurjo čepinjo,

In je prinesla gnojnice pit ji.

Tako je rekla sveta Kristina:

Če bom živela, vam bom vernila,

Če bom umerila, bog vam poplačaj.

Sveta Kristina bolna ležala,

Bolna ležala, milo ječala,

Ko bi pač kdo mi postljo prestiljal!

Kaj je storila mačeha huda?

V zglavje je djala ostriga ternja,
V znožje je djala terdiga peska.
Tako je rekla sveta Kristina:
Če bom živela, vam bom vernila,
Če bom umerla, bog vam poplačaj.
Sveta Kristina bolna ležala,
Bolna ležala, milo ječala:
Ko bi pač kdo bil, da b' me počesal!
Kaj je storila mačeha huda?
Že mi je vzela ojstre grebene,
Z njimi jo je tak terdo česala,
Da je od lascev černa kri tekla.
Tako je rekla sveta Kristina:
Če bom živela, vam bom vernila,
Če bom umerla, bog vam poplačaj.
Se je storila bela meglica,
Polna nebeških b'la je angeljcev,
Že so mi vzeli sveto Kristino,
Nesli so jo v presvete nebesa.
Se je storila črna meglica.
Polna peklenške b'la je hudobe,
Že so mi vzeli mačeho hudo,
Nesli so jo v peklenško žerjav'co.

X Grešnik.

(Krajska iz gornjega Bérnka.)

Jezus se po murji vozi

S svojim jogram jen učencam.

Grešnik pa za Jezusam vpije:

Le stoj, le stoj o Jezus moj!

De bom jest grehe povedov,

Velike grehe jen neznane.

Jezus se še po murji vozi

Ravno kakor b'slišov ne biv.

Grešnik še drugikrat zavpije:

Le stoj, le stoj o Jezus moj!

De bom jest grehe povedov,

Velike grehe jen neznane.

Jezus se še po murji vozi

Ravno kakor b'slišov ne biv.

Grešnik še tretjikrat zavpije:

Le stoj, le stoj o Jezus moj!

De bom jest grehe povedov,
Velike grehe jen neznane.

Jezus pa na murji obstojí,
Grešnika lepo ogovori:

Povej, povej o grešnik moj
Velike grehe jen neznane.

Jest sem očè jen mater vbu,
Brat mi je še kumej všu.

Jidi med planine visoke,
Med planine jen gore visoke.

Tam suho drevce še stojí,
Se že veliko let ne zelení.

Al se suho drevce vzelení,
Ti bodo grehi odpuščeni,
Veliki grehi jen neznani.

De bodo začele ptičice peti,
Bodo začele na drevci sedeti.

Preteklo je četerto leto,
Drevce še ni ozeleno.

Peršlo je šesto leto,
Drevce se že zelení.

Ptičice so jele veselo pet,
Grešnika k veselji opominvat.
Jezus sam je k njemu peršu,
K njemu peršu jen ga objiskov.
Le vstan, le vstan o grešnik moj,
Tvoji grehi so ti odpuščeni,
Veliki grehi jen neznani.
Jest ne morem nič vstati
Kolene so se k tlam prirasle.
Jest ne morem nič vstati,
Brada je do tal zarasla.
Jezus se ga en mav pertekne,
Grešnik se že čisto spe.
En bev golobček ven zletí,
Na Jezusovej ramci obsedi.

28. X

Drobna detela.

O ti drobna detela,
Kam si ti men'zapeljala;

Med jagode, med lešnike,
Na te zelene travnike,
Jagode bom pozobala,
Lešnike bom pohrostola;
Ker so ti ledik fantiči
Tam je prevelko bahanje;
Ker so te ledik deklice,
Tam je to velko veselje;
Ker so ti moži zakonski
Tam je to velko zgovarjanje;
Ker so te žene zakonske
Tam je veliko žalosti.
Za goroj mi pa zvezda gre
Za zvezdoj pa Maria gre,
Na roki nese Jezusa,
V drugi roki pušlc lép,
Ker ga bo hlapčičom šenkala,
Ki jo za gnade prosijo.
Za goroj pa na zvezda gre,
Za zvezdoj pa Maria gre,
V rokah nese Jezusa
Na glavi nese krancelj lép,
Ker ga bó dekličom šenkala,
Ki jo za gnade prosijo.

Meni ni za te, meni ni za me
Meni je za mojega Jezusa
Če me moj Jezus zapusti
Zapušen sem od vseh ljudi.

Razne pésmice.

29.

Slanca. ✕

(Iz Lišan v Rožju.)

Je pa snoči slanca padla
Na zelene travnike,
Je vso travco pomorila
Noj vse žlahtne rožice.
Meni pa nič ni za rožce
Dalih slanca vzeme je,
Men je le za mojo dečlo,
Ki pustiti rajta me.

Lih na sredi mojga serca,
Edna rožica cveti,
Al jej ti ne boš perlila,
Se mi gvišno posuši.

»Kaj jej bodem jes perlila,
Nemam vinca alj vodè?
Jes pa bodem le perlila
Svitle svoje solzice,
Ki vesčas pretakam je.

30.

X Voznik.

(Bela.)

Le vozniki le vozite
V oštario zidano,
Le vozite, le vozite.
V oštario zidano!
Oštirka na pragu stala
Lepa mlada ôštirka,
Nas k večerji klicala:
Le k večerji, le k večerji,

Ker je že pripravljena ;
Jaz ne bodem nič večerjal,
Tud ne bom nič vinca pil,
Sim pa slišal pismo brati,
Da mi dečla umerla bo.
Če pa ona umerla bo,
Tud jaz dolgo živ ne bom.
Mene bodo pokopali
Not pod zidan' turniček,
Ljubco bodo pokopali
Noter pod cerkovni prag.
'Z moj' ga groba bo zrastle
Ena bela lilia,
Iz nje groba bo pa zrastle
Ena r' deča vertnica ;
Potlej boste gori rastle,
Gori v zidan' turniček,
Gor' se bote vkup sternile,
Bote rastle gor naprej,
Rastle rastle gor v nebó,
Kjer je Jezusa teló.

31.

Ločitev.

(Iz Rožja.)

Je barčica od kraja šla,

Deklica pa zajámrala:

„Le od kraja preč, od kraja preč,
Nazaj pa ne, nikoli več.“

Saj veš, kaj sim ti snoči djal,

Ko sim zvečer per tebi stal:

Ne vdajaj se, ne vdajaj se,

Počaj le eno leto še! —

Jes te pa čakati ne mó,

Imam prehudo mačoho,

Bom vdala se, pustila te,

Nikol'ne žinjaj več na me.

Ah čer sva lani rajala,

Že raste letas pumpava,

Tičkí pojó, rožcé svetó

Za me veselja več ne bó.

Kompava

32.

Žalost.

(Povsod znana.)

8

O sijaj sijaj sonce,
Oj sonce rúmeno!
Kakó bom pa sijalo,
Sim zmiram žalostno:
Ako zgodej ustanem,
Me dekle kolnejo,
Žalostne so one,
Ki zgodej vstati morajo.
Ako pa pozno zajdem,
Se pastirci jočejo,
Žalostni so oni,
Ki dolgo pasti morajo.

~~33.~~

Vize ali poskočnice.

Kaj delajo tič' ce,
Ker več ne pojó ?
Al se troštajo mraza
Al velcih snegóv ?

Iz groblje en kamen
Iz plota en kol,
Pa mlade fantiče
Bom ležat ugnál.

Bohinca, Dolinca
Vsak lahko pozná
Če ne žvižga, ne poje
Pa v coklah štorklá.

Pred suh bo žleb Drave,
Prem jest teb' nezvest,
Tam ravne planjave,
Kjer gor stoji šest.

Je toča pobila
Vse ravno poljé,

Lih tam je pustila,
Kjer je moje dekle.

Dekleta sluhajte,
Da pot vam u Rim
Je zmiram lih gladka,
Polet' in pozim'.

Te rajši imam,
Ko celi ves svet;
Resnično dro spoznam,
Dekličev si cvet.

Ni nevarniši od slame,
K ljubezen je res,
Če ona se vname,
Gori kakor kres.

Bom vodo prebredel,
Bom vitere nabral,
Jerbašček bom spletel,
Ga ljubci poslal.

Je gora visoka,
Me grozno skerbí;
Je struga globoka,
Prebresti jo ní.

Po gorah je ivje,
Po ravnim pa mraz,
Domá pa dekleta
Pogrešajo nas.

Na morju meglica,
Na jugu oblak,
Me boš vidlo ti dekle,
Še tolikrat al nak.

Moj očka so ribič
Pa ribce lové,
Tam doli pod mostom
Na skalci sedé.

Ne jemlji slovesa,
Podaj mi rokó
Pa zdrava ostani
Pa pojdi domó,

Na sredi vasi
Ena rožca cveti
Če tista usahne,
Pa druge več ní.

Na koncu jezika
Ljubezen velika,

Al v sercu je ni,
Ker si drujga želi.

Je rinka okrogla
Ko mlinsko koló,
Pa najna ljubezen
Je ravno takó.

Skovati ukazal
Bom perstana dva,
Samiških že časov,
Sva sita obá.

Vlan' si še pušlec
Iz rožic dobil,
Pa letas germušlec
Ti dam iz kopriv.

V planin' je veselje,
Le gor si želim,
Gor moje so želje,
Ko v raju živim.

So žalostni časi,
Veselja nič ni;
Krog mojga sercá,
Leži črna meglá.

Zdaj gredo težave
Čez moje serce,
Ko gredo meglice
Čez ravno polje,

Po gorah, po gorah
So ozke stezé,
Pa saj niso za fante,
So le za kozé.

Na pragu je stala,
Je kitco vezala,
Z zeleno travó,
Je jemala slovó.

Le škodá bi b'lo,
Za to žlahtno teló,
Ko bi grešno živélo,
V pogublenje šlo.

Ko b' človek ti vedel,
Kaj duša veljá,
Saj bi delal pokoro,
Ne žalil Bogá!

Na verticu roža
Prav lepo cveti,

Pa v kamrici roža
Prav žlahtno diši.

Pa persten mi dala
Je moje deklé,
Prijel se je persta,
Pa z njega ne gre.

Sim ljubico zbral
Serček sim za njo dal,
Kdor jo bo meni jemal
Bo glavico dal.

Mi imamo resnico,
Imamo norcé;
Norčave dekleta
Verjamejo vse.

Pod sedlom je šimelj,
Na strani pa pram;
Poglej me ti moja,
Kak furati znam.

Povsot sim že hodil
Po Krajnju še ne,
Rad vidil, rad vidil
Bi Krajnsko deklé!

Micka ti ti
Tvoje černe oči,
Pa tvoj beli obraz
Bo le terpel en čas.

Po leti rožice cvetijo,
Da jih ni preduhtati,
Po zimi se pa osušijo,
Da jih ni več najdi.

Je ravno taka najljubezen,
Ker ni iz pravega srcá,
Ona mi je nezvesta bila,
In je ljubila vsacega.

X Prislovice in pregovori. X

Načelj.

Iz pregovorov tvojega deda boš
zvedel, kakšen mož da je bil
tvoj preded. — Nar. preg.

Skušnja je pregovore rodila, poterdila in ohranila.
V pregovorih leži zaklad modrosti priprostega
moža.

Kamor pregovor zadene, ne zgreši ne za en vlas.
Kdor se na plujo pomoč zanaša, v situ vodo
prenaša.

Ako že pri kraju ne vidiš dna, ne bređi čez vodo.
Zapeljivost je skritej jami podobna.

Pijanec ima tri lastnosti: je moder, močen in
bogat.

Človeka spomlad pride le enkrat.

Kakor pride, spet preide.

Terpim kakor kamen na potu.

Nov gospod, nova pravica.

Veselje in žalost si roko podajata.

Ko ima žena perilo v čeburu in kruh v peči,
jej ni treba veliko reči.

Ako hočeš veliko let šteti, moraš od mladega
zmerno živeti.

Stare vrane ne poberajo červov blizo brane.

Za staro véro, stare ljudi in star denar, naj ti
bo vselej mar.

Z lastnimi žuli je malokdo obogatel.

Kdor je v življenji škop, temu bodo psi škro-
pili grob.

Več je vredna domača gruda, ko na plujem
zlata ruda.

Debelši bruno tesar teše, večkrat ogenj kreše.
V kupi se jih je več vtopilo, ko v morju po-
tonilo.

Kakor tukaj tako tam.

Kdor v Bogu živi, v Bogu vmerje.

Bog je začetek in konec.

Nedolžnosti slabi izgled je ko na cvetju led.

V pekel je pot gladka in pripravna, v nebesa
ozka in tukavna.

Kdor dobroto skaže, k svojej sreči kola maže.

Sreča človeka le sreča, vjeti se ne dá.

Seršeni, ose in bčele bodo vedno prepir imele.

Kjer mor (kuga) razsaja, tam smert raja.
Prisiljen stan bo zaničvan.

Terdovratnemu takrat v uho počí, ko mu smert
za tilnik skoči.

Po zimi se otrokom črešnje obetajo.

Domačega tata se je težko vbranimi.

Kjer bogastvo hira, prijateljstvo v mira.

Kdor prej premisli, kar stori, se mu konca bati ni.
Glava za glavo.

Glad je huj' ko strad.

Kdor poslom dá, kar jim gre, mu nikoli hudó
za nje ne gre.

Nedolžna sraga se ne posuši, v nebesa spuhti.

Kadar se na mizi kroji pogača in na ognjišu
pečenka obrača, je prijaznost tērši ko ka-
men in kost.

V coklah se ne gre zajcev lovit.

Enemu Bog v roko da veslo, drugemu teslo.

Ako Bog hoče, boš iz plev stoterni sad žel.

Kdor ima božji strah mu je biti lahko varb.

Zvest posel je malokdaj za službo prosil.

Noč ima svojo moč.

Rečeno je rečeno.

Kar je černo ne bo belo.

Lesica dobro ve, čej kej dobi.
Boljši je žlica soka v mirn, ko polna miza nar
boljših jedi v prepiru
Ob pustu so zrele neveste, v postu pa preste.
Višji je grad, več v njem prebiva tat.
Kdor iná stergano sleme, prosi vedno za lepo
vreme.
Katera trem pirhe daruje, ^v tri niti ljubezen snuje.
Črni lasje in višnjevo okó, se vkupej najde težkó,
Bratji in sestre se daleč narazen naj bolj ljubijo.
Kdor krajo skriva in hrani, naj se obesi tatu na
desni strani.
Je pridna žena, je stava dobljena.
Lep konj se lahko vroči, lepa žena iz ojuic skoči.
Kdor se zlo okoli ženstva plazi, se mu bere na
obrazi.
Kdor se s ženstvam vlačí se kmalo popači.
Kdor skusi, te ve, po čem je okus.
Kratko veselje dolga žalost.
Beseda dolg dela.
Kdor se dela brani, kmalo strada.
Med pravico in krivico ni srede.
Kdor dolgo obeta, ne stori rad al ne more.
Sreberni las je serosti kras.

Terši oreh, ^{manj} majši jedro imá.
Kdor veliko ve, malo verjame.
Vsaka pesem imá en konec.
Ljubezen zadušena še ni pogašena.
Bog je hvale vreden, človek pohvale.
Ljubezen skrita je res sladkota, ali ko jo sila
očita, še večí sramota.
Kar človek sam prisluži, nar bolje obérne.
Kdor lahko prisluži, lahko razruši.
Kakor se obérne tako zavérne.
Jezik ni iz jekla, ne s kosti, pa je vendar v
stani v sorce vbosti.
Peč je pozim' potrebna reč.
Pri peči ni nič reči.
Zadovolni imá kmalo dosti.
Kriva vera je ternjev germ v žitnem polju.
Pojdi v božjem imenu, je beraču večkrat rečeno.
Če se beraču terd bob v dar dá, prosi potem
še za derva.
Je oče junak, bo sin gotovo vojšak.
Kdor se vedno priduša, temu vest shujša.
Beračeva visaga nikdar ni polna.
Če golob med orle zajde, gotovo smert najde.
Lenuhu kruli rad glad po trebuhu.

6 Nag s'j'm prišel, nag spet pojdem.
Kjer se veliko krega in prepira, rada vera in
ljubezen vmira.

Tumpast nos je mal kakej reči kos.

Kriv nos je marsikterej reči kos.

Čas vse dozori.

Čas vse zgrudi.

S časom se vse pozabi.

Kjer zmanka pleha, prijaznost neha.

Kar je enkrat je rado večkrat.

Tudi ravno ni vselej pripravno.

Smert vse omaja, nje kosa kosi od kraja,

Pijancev konj dobro za kerčmo ve.

Kdor ima pod palcem groš, ta je mož.

Revi je nadloga sestra.

Nadloge so povsod, kjerkol je razširjen človeški rod.

Tudi kar je dobro se koj ne poterdi.

Volen meh dobro piše.

Kadarkoli je smert ustrelila, ni nikdar zgrešila.

Sila moč premaga.

Kdor hoče visoko priti, mora t'rden v gl'avi biti.

Glad volka clo do hleva prižene.

Velik pijanec dober delavec.

Mojstrov sin dostikrat ni imena vreden.

Slab groš več ljudi pozna.

Skop šest dni v morje vidi.

V petek smeh, v soboto in nedeljo jok.

Pregnana čednost se v strast premeni.

Slaba paša dá pastirju delo.

Skrit berač je ježu podoben.

Na hudi gerči se slab klin skerči.

Kjer se lohko pridela se malo dela.

Vsak si pomore, kakor more.

Sam nar bolje veš, čej se ti je treba praskati.

Ko bi bile sanje vse res, bi bil svet že davno
naopak.

Velik gospod velik strah naredí, pa tudi veliko
odpusti.

Dvema pastirjema volk ložej ovco vkrade, kot
enemu.

Narodne zastavice.

1. Čedilo, medilo,
Po svetu hodilo,
Ni pilo, ni jedlo,
Pa vendar živelo.
2. Bog nima, svet ima, hudič bi rad in ne
dobi. Kaj je to?
3. Ako se pusti, je prekratko, če se priseka,
pa predolgo.
4. Nima nič reber, pa vendar herbte, dve ro-
ki, jezik in pol čeljust in pravi dosti-
krat hrust.
5. Je bilo že pred Kristusovim rojstvom vstvar-
jeno, in še sedaj ni pet tednov staro.
6. Kader bëela črez cerkev ferči, pravi: vse
moje gori. Kaj je to?
7. Štirji možji grejo po poti, pa endruega ne
dojdejo.
8. Višji ko smreka, pa tenjši ko dreta. Kaj je to?
9. Komu denar težo dela?
10. Kdaj je živ človek u hiši brez glave?
11. Kaj je viši ko nebo?

12. Mati je pokopana, oče visi, sin okoli hodi
in ljudi moti. Kaj je to?
13. Kdo je najstarejši v cerkvi?
14. Mati je živa, sin je mertev, pa vendar vsa-
kemu odgovoriti zna. Kaj je to?
15. Kaj je boljši, ko dobra klobasa?
16. Ktere živali se sramujejo še po smerti?
17. Kdaj bolijo zeca zobje?
18. Ni notre, ne zunej, pa je vendar. Kaj je to?
19. Kteri den nima noči.
20. Kdo je rojen, je rodil, ni vmerl in vendar
več ne živi?
21. Jes nimam nobene matere, in moj oče je
moj mož. Kdo sim?
22. Zakaj zec zad pogleda, ko ga pes popade?
23. Kolko apostelnov je bilo?
24. Zakaj visi tat?
25. Ktero serce nič ne bije?
26. Ktera hiša ni kamnena ne lesena?
27. Kaj gre po glavi v cerkev?
28. Kaj gre brez nog po zidu?
29. Šum šumi, grom gromi, bela baba skoz
leti. Kaj je to?
30. Šviga švaga čez dva praga.

31. Kdaj jejo psi kosti?
32. Kdo je na lastnej materi derva sekal?
33. Kdo je prej sesal kot mati, in tudi prej vmerl kot ona?
34. S kom se konča večnost?
35. Kdaj so male ribe dobre?
36. Jes sim mater rodil, on pa mene. Kaj je to?

Vganjka zastavic. ✕

1. Sonce; 2. Konec; 3. Jama; 4. Plug;
 5. Mesec; 6. Vosek; 7. Štiri kolesa; 8. Dež;
 9. Mošnji; 10. Kader skoz okno gleda. 11. Cerkovne vrata; 12. Vinska terta; 13. Kropilo; 14. Pero;
 15. Dve; 16. Raki; 17. Kader ga pes sopade; 18. Okno; 19. Sodni den; 20. Lotova žena;
 21. Eva; 22. Ker zadi oči nima; 23. Eden-Judas; drugi so apostelni ostali; 24. Ker je verv prekratka; 25. Merto; 26. Polževa; 27. Žreblji;
 28. Sonce; 29. Mlin; 30. Zibelj; 31. Kader več mesa na njih ni; 32. Adam; 33. Abel; 34. S čerko-t, 35. Kader velikih ni; 36. Led in voda.
-

K a z a l o.

Stran.

Bredka (Zapisal M. Valjavec)	1
Spoznanje	6
Sirota Jerica (Zap. M. Valjavec)	8
Vertnar (Zap. M. Valjavec)	12
Ranjeno serce (Zap. Bal. Janežić)	15
Nežica	17
Lajnar (Zap. M. Valjavec)	21
Smert ljube Kraljevića Marka. (Zap. J. Kobe)	23
Desetnica (Zap. M. Valjavec)	27
Zvesta deklica	30
Cigan (Zap. J. Majciger)	34
Zdihovanje (Zap. Bal. Janežić)	37
Sveti Valentin (Zap. M. Valjavec)	39
Sveti Urh (Zap. M. Valjavec)	42
Maria in ribica (Zap. A. Hobel)	45
Od otroka (Zap. O. Cafov)	47
Sveta Barbara (Zap. M. Valjavec)	52
Sveta Barbara	54
Tri rožice (Zap. M. Majar)	57
Mornar (Zap. M. Majar)	58
Mariin pogreb (Zap. O. Cafov)	61
Tri duše	62

Ajdovska deklica (Zap. g. Rabič)	64
Blagodar božji (Zap. g. J. Drobnič)	66
Sveta Kristina <i>Valjavec</i>	67
Grešnik (Zap. g. M. Majar)	69
Drobna detela (Zap. O. Cafov)	71
Slanca	73
Voznik (Zap. M. Valjavec)	74
Ločitev (Zap. Žurga)	76
Žalost	77
Viže	78
Prislovice (Zap. večidel V. Kurnik)	85
Zastavice	92

COBISS 2042200

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000438021

